

re facti essent, condemnandos esse. » L. *Si et rem et pretium* 22, l. *Utrum autem* 23, l. *Sed et si lege* 25, ff. *De hæreditatis petitione*, l. *Nam hoc natura* 14, ff. *De conditione indebiti*, cum similibus. Et ratio est, quia possessor bonæ fidei tenetur vero domino comparenti restituere fructus, etiam industriales adhuc exstantes; ut habetur, ex cit. l. *Certum est* 22, ff. *De rei vindicatione*, ibi: « Bonæ fidei vero exstantes, » cum similibus. Atqui fructus illi, ex quibus possessor bonæ fidei factus est ditior, licet secundum se, ac substantiam suam, sint consumpti, nihilominus adhuc exstant et perseverant in illo augmento, per quod possessor factus est ditior, ergo tale augmentum (deductis prius expensis) reddi debet vero domino rei, cum quælibet res domino fructificet; tum quia, « Nam hoc natura æquum est, neminem cum alterius detrimento fieri locupletioem, » ut expresse dicitur in l. *Nam hoc natura* 14, ff. *De conditione indebiti*, et in l. *Jure natura* 206, ff. *De regul. juris*, ibi: « Jure naturæ æquum est neminem cum alterius detrimento, et injuria fieri locupletioem: » et c. *Locupletari* 49, *De regul. juris* in 6, ibi: « Locupletari non debet aliquis cum alterius injuria vel jactura; » unde cum leges dicunt possessorem bonæ fidei non obligari ad restitutionem hujusmodi fructuum, quando eos consumpsit, istud intelligendum est secundum hanc opinionem de iis fructibus, qui sic consumpti sunt, ut neque in natura sua, neque in pretio suo ullatenus perseverent.

(62. Multi autem alii satis probabiliter tenent, non obligari possessorem bonæ fidei ad restituendos fructus industriales et civiles ante litem contestationem consumptos, quamvis ex eis factus sit ditior. Sic Glossa, in l. *Et ex diverso* 35, *De rei vindicatione*, vers. *De consumptis*, dicens expresse, quod bonæ fidei possessor « de fructibus consumptis nullo modo tenetur, quia lucrificat eos pro cultura et cura, » et hujus glossæ doctrinæ communiter acquiescere doctores fatetur Bartolus, *ibid.*, § *Sequitur in Glossa*, quamvis ipse postea teneat oppositum, Joannes Garcias, tom. XVII *Tractatum*, tract. *De expensis*, c. 23, n. 40; Cynus, in l. *Non est*, cod. *Familia Herciscundæ*; Baldus in l. II, cod. *De usur. et fructib. legat.*; Angelus, et Imola in l. *Sequitur*, § 1, ff. *De usurpationibus et usucapionibus*, et plures alii, quos pro hac sententia citat Joann. Garcias, *loc. cit.*; et Sanchez, *loc. cit.*, ubi appellat hanc sententiam valde probabilem, uti eam censent etiam abbas, in cit. cap. *Gravis*, n. 7; Pontas, *loc. cit.*, casu 9; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 151 et seq. per text. in l. *Fructus percipiendo* 5, ff. *De usuris*, ibi: « Fructus percipiendo uxor vel vir ex re sibi donata suos facit, illos tamen, quos suis operibus adquisierit (veluti serendo), nam, si pomum decerpserit, vel ex silva ceciderit, non sit ejus, sicut nec cujuslibet bonæ fidei possessoris, quia non ex facto ejus is fructus nascitur, » quibus verbis satis evidenter videtur ostendi, quod

possessor bonæ fidei suos omnimode faciat fructus industriales, seu civiles, tanquam debitos ipsius industriæ, labori ac diligentia: « Illos tamen quos suis operibus adquisierit, veluti serendo. » Econtra autem suos non faciat fructus mere naturales, quia non sunt fructus de ejus labore, industria ac diligentia: « Quia non ex facto ejus is fructus nascitur; » item per textum in § 35, *Instit. De rerum division.*, ibi: « Si quis a non domino, quem dominum esse crediderit, bona fide fundum emerit, vel ex donatione, aliave qualibet justa causa bonæ fidei acceperit, naturali ratione placuit, fructus, quos percepit, ejus esse pro cultura et cura; et ideo si postea dominus supervenerit, et fundum vindicet, de fructibus ab eo consumptis agere non potest; » quibus verbis satis indicatur naturali ratione possessorem bonæ fidei sibi totaliter acquirere fructus industriales seu civiles pro ejus erga ipsos adhibita cultura et cura, nec eos debere restituere domino comparenti, si ipsi consumptis, inde factus sit ditior; et leges numero antecedenti pro contraria opinione adductæ et aliæ consimiles, quæ videntur dicere possessorem bonæ fidei teneri restituere id, in quo ex fructibus ante litem contestationem consumptis, factus est ditior, intelligendæ sunt solum de fructibus naturalibus, et nullatenus de industrialibus, uti notat ipsamet Glossa, in cit. § 35, *Instit. De rerum divisione*, verb. *Fructus*.

(63. Possessor partim bonæ, partim malæ fidei, si bona fide cepit, sed mala fide superveniente consumpsit, tenetur ex re accepta restituere pro tempore bonæ fidei; sed a tempore malæ fidei tenetur etiam ex injusta acceptione ad omnia damna. *Communis*, per textum in l. *Qui bona fide* 23, ff. *De acquirendo rerum dominio*, § 1, cap. *Si virgo* 5, caus. 34, q. 2.

(64. Possessor partim bonæ, partim malæ fidei, qui prius mala fide possedit et consumpsit partem rei mala fide possessæ, et postea cum titulo apparenter justo bona fide consumpsit reliquum, si inde cognoscat se verum jus non habuisse, tenetur ex injusta acceptione ad restitutionem pro tempore malæ fidei, et a tempore bonæ fidei tenetur tantum ex re accepta, quia mala fides præcedens non fuit causa posterioris damni, seu consumptionis reliqui factæ tempore bonæ fidei, cum dicta mala fides fuerit jam purgata per hanc supervenientem bonam fidem; unde nunc dominus non patitur damnum ob iniquam perceptionem, sed ob consumptionem bona fide subsequutam, et sic in ordine ad posterius tempus bonæ fidei idem est moraliter, ac si non præcessisset mala fides.

(65. Qui prius percepit et possedit mala fide, sed nihil consumpsit, nisi postquam supervenit bona fides, non tenetur restituere nisi ex re accepta quantum factus est ditior, quia influxus perceptionis et possessionis iniquæ in damnum domini interruptus fuit per bonam fidem supervenientem, qua juste fructus illos retinuit, et inde

consumpsit, quæ bona fides et justa retentio fuit causa, quod illi fructus consumerentur, et quod dominus patiatur damnum non ex injusta perceptione, sed ex justa retentione, bona fide subsequuta. Unde, juxta dicta numero antecedenti, dominus nunc non patitur damnum ob iniquam perceptionem, sed ob consumptionem bona fide subsequutam, adeoque, etc.

(66. Qui bona fide percepit fructus, si supervenit mala fides, antequam consumantur, vel quandiu ex illis manet ditior, jam extunc tenetur restituere id totum domino; et si non restituat, tenebitur postea ratione injustæ detentionis ad totum damnum inde vero domino postea secutum.

(67. Successor possessoris malæ fidei, si succedat ut hæres immediatus, et rem ab hoc acceptam consumat etiam bona fide, neque inde factus sit ditior, tenetur adhuc restituere ex injusta acceptione non sua, sed sui antecessoris rem, et fructus, et compensare omnia damna, et lucra cessantia ex mala fide antecessoris orta quantum vires hæreditatis patiuntur. Sic Afflict., decis. 240, n. 10, ubi refert quemdam hæredem a concilio Neapolitano condemnatum fuisse ad restitutionem fructuum ad exonerandam conscientiam defuncti. Fagnan, l. II *Decretal.*, in c. *Gravis* 11, *De restitutione spoliator.*, a n. 130 ad 134; cum Bartol., abbat., Bero, Ruin., Socin ibi citatis, et alii passim; et ratio est, quia tunc bona fides hæredis non sibi prodest, quia, cum succedat in jus omne defuncti, et in omnibus ejus personam repræsentet, ut in authent. *De jurejurand. a morient. præstit.*, sequitur, ut succedat quoque in vitium, ac malam fidem defuncti, quæ propterea sibi etiam nocet, ut habetur in l. *Litigator* 2, cod. *De fructibus et liliis expensis*, ubi postquam statutum est possessorem post litem contestatam teneri de fructibus perceptis et percipiendis, statim subjungitur: « Hæredis quoque succedentis in vitium par habenda fortuna est, » et in l. *Cum hæres* 11, ff. *De diversis temporalibus præscriptionibus*, ubi expresse habetur: « Cum hæres in jus omne defuncti succedit, ignorantia sua defuncti vitia non excludit; » et in fine subjungitur: « Neque enim recte defendetur, cum exordium ei bonæ fidei ratio non tueatur; » et in terminis docet glossa in l. *Sequitur*, § *Fructus*, in verb. *Non fuerit*, ff. *De usurpationibus et usucapionibus*, reddens rationem, quia hæres viutorum, et culpæ defuncti est successor. L. *Si ego emi* 11, § 2, ff. *De publiciana in rem actione*, et cit. l. *Cum hæres* 11, ff. *De diversis temporalibus præscript.*

(68. Et totum hoc etiam verum esse de hæredibus mediatis probabiliter docent Lugo, et alii cum La Croix, lib. III, part. III, n. 490.

(69. Si successor possessoris malæ fidei succedat ei, non ut hæres, sed alio nomine, v. g. ut legatarius, donatarius, emptor et hujusmodi, non tenetur ex injusta acceptione, sed tantum ex re accepta. Si quis enim a malæ fidei possessore emerit, aut dono

acceperit bona fide, tunc talis bona fides in successore prodest ad fructuum acquisitionem, potestque ipse successor cum bona fide præscribere, quia non facit unam cum illo personam, et censetur succedere tantum in juribus realibus, non autem in vitiiis personalibus, unde non est inspiciendum exordium personæ, a qua causam habuit, quia in illius vitium non succedit, ut colligitur ex d. l. *Si ego emi* 11, § 2, ff. *De publiciana in rem actione*, ubi textus constituit differentiam inter successorem singularem et universalem, et ibi hoc tenuit Glossa in verb. *Sed hæres*; abbas, in cit. cap. *Gravis*, 11, *De restitut. spoliator.*, n. 10; Bero, *ibidem*, n. 38; Fagnan, *ibidem*, n. 135; Menoch. *De recuperand. posses. remed.* 15, n. 120; La Croix, lib. III, part. II, n. 238 et alii passim.

(70. Alia. Vide verb. DOMINIUM, verb. CONTR. EMPT., verb. RESTITUTIO.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(71. Possessor bonæ ne, an malæ fidei præsumi debeat, utilis disquisitio est. (71. Possessorem autem tametsi titulo destitutum bonæ fidei esse præsumendum, si jus commune non contradicat, nec alius appareat antiquior possessor, communis est sententia, ut videre est apud Vasquium, *Controvers. illustr.*, lib. II, cap. 79, n. 15, et cap. 81, n. 8.

(72. At Fachineus, *Controvers. jur.*, lib. VIII, cap. 42, communem hanc sententiam impugnat: tenetque bonæ fidei possessorem præsumi eum haud posse, qui titulo careat; idque quia « omnes scire debent, quod suum non est, ad alios modis omnibus pertinere. » L. ultim., c. *Unde vi*.

(73. De possessore autem bonæ fidei notissima est regula illa juris: « Bona fides tantum possidenti præstat, quantum veritas, quoties lex impedimento non est. » L. 135, ff. *De reg. jur.*

(74. Et sane quidem par est bonæ fidei possessoris et domini ratio in actionibus excipiendis, quæ est et in actionibus exercendis. Amissa possessione, uti dominus rei vindicatione, ita et possessor bonæ fidei publiciana actione adversus tertium agit. L. 1, ff. *De publician.*

(75. Par ratio est, etsi de utilitate rei disseratur: possessor enim bonæ fidei, non secus ac dominus, de re disponere potest. L. 25, § 1, ff. *De usur.*; l. 48, ff. *De acquir. rerum domin. Si quis a non domino*, *Instit. De rer. divis.* (76. Immobilium demum, sive possessor bonæ fidei, sive dominus, iudicio sisti, damni que infecti satisfacere non cogitur. L. penult., § 7, ff. *Qui satisfac. cog.*; l. 9, § penult. ff. *De damn. infect.*

(77. Modus vero huic exæquationi positus est verbis illis: *Quoties lex impedimento non est*. Non una vero est interpretum sententia de hoc modo. Vide eas apud Jacobum Golhofredum in comment. ad hanc leg. 137, ff. *De regul. jur.*, qui ita de eo sentit: « Primo igitur, inquit, ponamus exemplum in Sen. Cons. Syloniaro, eoque odioso:

Ibi scilicet domini appellatio non continetur, qui servum bona fide possedit non magis, quam usum fructum solum habuit. Leg. 1, § 3, *De senat. consulto Syllonian*. Secundo ponamus in actione ex dicto de servo corrupto, quæ utique bonæ fidei possessori non competit, seu hoc edicto agere non potest, ut idem Ulpianus istud edictum interpretans definit leg. 1, *De serv. corrupt.*, quæ potissimum species hic mihi placet una cum sequenti. Tertio ponamus, et in edicto *De religiosis*, ad quod pertinent tres proxime sequentes regulæ, et de quo Paulus egit lib. xxvii. Id edictum diserte domino dat actionem in eum, qui mortuum in locum alienum intulit, vel inferre curavit, non vero bonæ fidei possessori. T. II, § 1, *De religios.* »

(78. Sed nec male exemplum meo iudicio in fructibus poni potest. In fructuum enim ratione non semper bona fides tantum præstat, quantum veritas. Quare caute idem jurisconsultus Paulus, in l. 38, ff. *De acquirend. rer. dom.*, scripsit: « Quod ad fructus attinet, bonæ fidei emptorem loco domini PENE esse. »

POSTLIMINIUM

SUMMARIUM.

1. Postliminium quid sit? — 2. Postliminii jus non habet locum in officiis minoribus regularium. — 3. Habet tamen locum in præfaturis electivis, etiamsi non sint perpetuæ, sed ad certum tempus. — 4. Et de facto postliminium habet etiam locum in officiis ad certum tempus solum duraturis, ut patet de tutore, qui licet captus ab hostibus desinat esse tutor, tamen reversus recipit tutelam jure postliminii. — 5. Quo postliminii jure quicumque reversus statum recuperat pristinum, et munia etiam civilia et cuncta ei incolumia servantur. — 6. Postliminii jus secundum canones locum non habet

(1. Postliminium est jus amissæ rei recuperandæ ab extraneo, et in statum pristinum restaurandæ. Sic in re communis, per textum in l. *Postliminium* 19, ff. *De captivis et postliminio reversis et redemptis ab hostibus*.

(2. Postliminii jus non habet locum in officiis minoribus regularium, ad quæ regulares non assumuntur per electionem canonicam, sed sunt obedientiarii, et ad nutum superiorum amovibiles. *Communis* per textum in cap. *Cum ad monasterium*, § *Tales*, vers. *Nec alicui committatur alig. obedient. de statu monachor.* (3. Habet tamen locum postliminii jus in præfaturis electivis, etiamsi non sint perpetuæ, sed ad certum tempus, puta ad biennium, triennium et sexennium, quia prælati sic canonicè electi, eo tempore durante, juris ordiue non servato, et sine justa et rationabili causa removeri non possunt; textu expresso cap. *Monachi*, § *Priores*, *De statu monachorum*.

(4. Et de facto postliminium habet etiam locum in officiis ad certum tempus solum duraturis, ut patet in officio tutelæ; licet enim officium tutoris non sit perpetuum,

Exempli grat. bonæ fidei possessor restituere cogitur domino supervenienti fructus exstantes, necdum consumptos. Sed, et quidquid Paulus addat itidem de fructibus naturalibus, Pomponius tamen in leg. 45, ff. *De usur.*, et hos denegare videtur bonæ fidei possessori.

(79. Latissimus hic se offert campus disserendi de fructibus, quos suos facit bonæ fidei possessor; sed ne nimius sim, vide, qui rem pro dignitate tractant, Stryk, in *Usu modern.*, lib. vi, tit. 1, § 12, et plur. seq. (80. Ubi de eo etiam discutit, an iudex possit ex officio adjudicare fructus ab auctore non petitos, et Bohemer., *Introduct. in jus digestor.*, lib. vi, tit. 1, § 11 et seq.

(81. De possessore bonæ fidei quoad recuperationem impensarum, adi quoque Stryk., in *Usu modern. pandect.*, lib. v, tit. 1, § 16 et seq.

(82. Et demum quando possessor bonæ fidei, talis esse desinat, tradit idem Stryk., in *Usu modern. pandect.*, lib. ix, tit. 5; § 14.

quantum ad hoc, ut Christiani capti ab hostibus servi eorum efficiantur, sed bene quantum ad hoc, ut reversi a captivitate, omnia quæ habebant recuperent. — 7. Et ad hoc datur casus Patris Joannis Cheron provincialis Carmelitarum, qui a Turcis captus, ac postea liberatus, a sacra congregatione Episcoporum et Regular. jubetur in possessione provincialatus manuteneri, et ad liberum illius exercitium reintegrari, cassata alterius provincialis electione. — 8. Imo etiam secundum leges civiles capti a piratis, vel latronibus liberi permanent, et retinent omnia jura sua, nec est eis necessarium postliminium. — 9. Subnectuntur *Additiones aliena manu*.

sed temporale, et finiatur pubertate; ab hostibus tamen reversus recipit tutelam jure postliminii, ut expresse dicitur in *Instit. De Atiliano tutore*, § *Ab hostibus*, ibi: « Nam reversus recipiebat tutelam jure postliminii. » (5. Quo jure alia quoque omnia recuperat, ut ibi notat Glossa, in verb. *Jure postliminii*, sicuti quilibet alius reversus ab hostibus, ut est textus expressus in l. *Postliminii*, § 5, ff. *De captivis et postliminio*, § 1, ibi: « Omnia restituuntur ei jura, ac si captus ab hostibus non esset. » L. *Cum duæ* 14, ff. eodem, ibi: « Cum duæ species postliminii sint, ut aut nos revertamur, aut aliquod recipiamus, cum filius revertatur, duplicem in eo causam esse oportet postliminii, et quod pater eum reciperet, et ipse jus suum. » L. *Hostes*, 24, eodem, ibi: « Ab hostibus autem captus... postliminio statum pristinum recuperat. » et *Instit. Quibus modis jus patriæ potestatis solvitur*, § *Si ab hostibus*: unde et munia civilia recuperat. L. *Liber captus* 17, cod. *De postliminio reversis*, l. *Libertus* 17, ff. *Ad municipalem*; § 6, et incolumia cuncta ei servanda sunt. L. *Diversarum*, 20,

cod. *De postliminio reversis*, vers. *Reddantur*, ibi: « Quibus jure postliminii etiam veterum responsis incolumia cuncta servanda sunt. »

(6. Postliminii jus secundum canones locum non habet quantum ad hoc, ut Christiani capti ab hostibus eorum servi efficiantur, ut erat cautum de jure civili, ut § *Servi*, *Instit. De jure personar.*, sed bene quantum ad hoc, ut recuperent omnia, quæ prius habebant, ut clare constat ex cap. *Prima actione*, 14, caus. 16, q. 4, et cap. *Cum per bellicam*, 1, caus. 34, quæst. 1, et tenent communiter doctores, et sic semper fuit judicatum. (7. Et signanter in casu Patris Joannis Cheron provincialis Carmelitarum Vasconia, qui rediens a capitulo generali in urbe celebrato, die 31 Maii 1648, fuit in mari captus a Turcis, et cum generalis ordinis de illius captivitate certior factus fuisset, creavit vicarium provinciam, sed eo conquerente, quod vicario nomine non posset provinciam gubernare, et regularis observantia multum periclitaretur, cumque nulla spes subesset redemptionis patris Cheron, comitia provincialia indixit, in quibus die 8 Maii 1650, idem vicarius in provinciam electus est; sed die 16 Aprilis immediate præcedentis antiquus provincialis præter spem redemptus Romam perrexit, et postulavit sibi reddi provincialatum, sed generali renitente, recursum habuit ad sanctissimum D.N., reque

POSTULATIO PRÆLATORUM.

SUMMARIUM.

1. Postulatio proprie dicta, et quantum ad propositum quid sit? — 2. Postulatio est de persona aliquo impedimento, aut defectu laborante, ratione cujus non est eligibilis, ac propterea opus habet dispensatione. — 3. Postulatio potissimum differt ab electione, quia electio est personæ habilis sine dispensatione ad dignitatem; postulatio autem est personæ inhabilis sine dispensatione ad ipsam dignitatem. — 4. Proinde postulatio innititur gratiæ; electio vero juri seu justitiæ. — 5. Postulatio est duplex, scilicet solemnis, et non solemnis; et quæ utraque sit? — 6. Postulare possunt omnes illi, qui possunt eligere. — 7. Postulari possunt, generatim loquendo, soli illi, qui propter aliquem dispensabilem canonicum defectum eligi non possunt, et cum dispensatione habiles sunt ad promovendi. — 8. Duplex est defectus, seu inhabilitas, scilicet dispensabilis et indispensabilis, et quæ utraque sit? — 9. In postulatione oportet exprimere omnes hujusmodi defectus, seu inhabilitates, alioquin postulatio erit irrita. — 10. Episcopus consecratus, imo solum confirmatus, nequit eligi ad alium episcopatum, sed solum potest postulari. — 11. Potest tamen eligi episcopus nominatus, seu electus ante factam suam confirmationem. — 12. Item episcopus qui renuntiavit episcopatu, eligi potest ad aliam ecclesiam, nec debet postulari. — 13. Item episcopi titulares non sunt eligendi, sed postulandi, ut cæteri alii episcopi. — 14. Item cardinales episcopi non possunt eligi ad alium episcopatum, sed solum postulari. — 15. Cardinales autem non episcopi, uti sunt cardinales presbyteri, et diaconi, eligi possunt ad episcopatum, non vero postulari postulatione solemnî, quamvis debeant postulari postulatione non solemnî seu simplici. — 16. Prælati,

a Sanctitate Sua ad sacram congregationem Episcop. et Regular. delata, tametsi nonnulli regulares contenderent, electionem secundi provincialis fuisse legitimam, nec provinciam redemptam posse provincialatum repetere, ut in specie P. Lezana in suis Consultationibus, consult. 42, nihilominus sacr. congregat. mandavit generali ordinis, ut Patrem Cheron in possessione provincialatus manuteneret, et ad liberum illius exercitium restitueret et reintegraret, electionem novi provincialis cum omnibus inde secutis cassando et annullando, contrariis non obstantibus. Die 12 August. 1650. Sic refert Fagnan., lib. v *Decretal.*, in cap. *Per tuas*, 32, *De Simonia*, num. 46.

(8. Imo etiam secundum leges civiles, capti a piratis vel latronibus liberi permanent, ut expresse habetur in cit. leg. *Postliminium*, 19, ff. *De captivis et postliminio*, § 2, ibi: « A piratis aut latronibus capti, liberi permanent, » et ideo retinent omnia sua jura, et postliminium non est illis necessarium, ut expresse dicit textus in cit. l. *Hostes*, 24, ff. eodem, ibi: « Et ideo qui a latronibus captus est, servus latronum non est, nec postliminium illi necessarium est. »

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(9. Num dictio juris postliminii, tum legis Corneliæ hodie obtineat; vide apud Stryk, in *Usu modern. pandect.*, lib. XLIX, tit. 15, § 1.

alique clerici et religiosi episcopo inferiores eligi possunt ad alterius ecclesiæ similem, seu superiorem dignitatem, aut prælaturam, et etiam ad episcopatum; dummodo accedat postulatio simplex, et non solemnî. — 17. Postulantes non possunt amplius variare postulationem, seu ab illa recedere, postquam postulatio est eorum subscriptionibus roborata, et superiori jam præsentata. — 18. Possent tamen postulantes variare postulat., seu ab illa recedere, si superior eum ipsis ad id consentiret, non obstante tali præsentat. facta, nec non contradictione postulati. — 19. Item postulantes possunt variare postulationem, seu ab illa recedere, quamvis jam fuerit publicata, vel etiam ad superiorem destinata; dummodo ipsi necdum actualiter fuerit præsentata. — 20. Imo possunt postulantes variare postulationem, seu ab illa recedere, quamvis talis postulatio jam fuerit ipsi postulatione præsentata, et ab eo etiam præstitus conditionatus consensus; dummodo necdum fuerit præsentata superiori. — 21. Non possunt tamen postulantes in fore conscientia variare postulationem, seu ab illa recedere absque gravi et justa causa, unde si postulatus de consensu postulantium fecisset aliquas expensas, tenentur illi ad earum restitutionem. — 22. Postulantes ad prælaturam scienter indignum, seu laborantem defectu indispensabili, pro ea vice sunt ipso jure privati potestate postulandi seu eligendi. — 23. Item ipso jure sunt pro ea vice privati potestate postulandi seu eligendi, qui postulationem vitio personæ cassatam denuo innovare præsumunt. — 24. Postulantes ad episcopatum minorem viginti septem annis saltem inceptis, aut regularem cujusvis ordinis Mendicantium non solum sunt ipso jure privati pro ea vice potestate postulandi et eligendi, sed etiam beneficiis, quæ obtinent in illa